

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] finde, at Administrationen af Søfartskontoret lod meget tilbage at ønske, og at Kontoret ikke kunde overkomme de foreliggende Opgaver, nødsaget til at foretage en Omlægning af Isbrydningsvæsenet, saaledes at Ledelsen af dette henlagdes under en Institutionschef — Overskibsinspektøren — i Stedet for som hidtil direkte under Søfartskontorets Chef. Hellere end at risikere et fuldstændigt Sammenbrud af Isbrydningstjenesten, hvis store Isvanskeligheder, som Forholdene tydede paa, satte ind, vilde jeg tage de arbejdsmæssige Ulemper, som en Omlægning „lidt før Vadestedet“ kunde forvolde.

Under en Debat i Folketinget den 16. Februar 1937 om Isbrydningsforholdene, rejst af det ærede Medlem Hr. Westermann, fremsatte jeg en Redegørelse for disse Forhold, hvorunder jeg oplyste, at der med Hensyn til Isbrydernes Klargøring i Vinteren 1937 forelaa en utvivlsom Fejl fra Søfartskontorets Side. Grunden til denne min Udtalelse var, at Isbryderne — uanset stadig mere og mere alarmerende Vejr-meldinger med tilhørende Avisoverskrifter, der med Rette kunde forurolige Befolkningen, og uanset at jeg udtrykkeligt havde fremsat Ønske om rettidig Klargøring af Isbryderne — ikke var parate til Udrykning endnu den 28. Januar, hvilket — maaske ogsaa paa Grund af yderligere tilstødende Omstændigheder — fik den Følge, at man ikke omkring 1. Februar kunde yde Store Bælts-Overfarten den Assistance, som den efter min Opfattelse havde Krav paa.

Som jeg dengang udtalte i dette høje Ting, var det kun ugerne, at jeg offentlig gav Udtryk for Kritik, idet jeg selvfølgelig langt hellere vilde have nøjedes med at ordne Sagen indendørs og holde Kontorchef Krogh i Baggrunden. Men da Kontorchefen stillede sig absolut uforstaaende og afvisende over for mine Synspunkter, var dette ikke muligt.

Som Forholdene herefter laa og i Betragtning af, at jeg indtrængende over for Søfartskontorchefen tidligere havde fremhævet, at jeg under ingen Omstændigheder ønskede Handelsministeriet udsat for Kritik i Henseende til for sen Klargøring af Isbryderne, tror jeg ikke, at min Redegørelse kunde gives i mere hensynsfulde Vendinger, end det skete, idet dette høje Ting efter min Opfattelse havde Krav paa at faa fuld Besked. Jeg gjorde Redegørelsen saa upersonlig som muligt ved intet Steds at nævne Kontorchefs Kroghs Navn.

Kontorchef Krogh, hvem jeg forud

havde gjort bekendt med, hvad jeg vilde sige, saaledes at han kunde faa Lejlighed til at fremkomme med Indvendinger, ansaa den fremsatte Kritik for uberettiget, og følte sig brøstholden over denne, hvorfor han begærede Tjenestemandshør afholdt. Da der ikke var fremsat nogen Sigtelse for egentlig Embedsforseelse mod Kontorchef Krogh, men alene konstateret, efter min Opfattelse, at der rent faktisk var begaaet Fejl, var Betingelserne for en saadan disciplinær Undersøgelse ifølge Tjenestemandslovens Bestemmelser ikke til Stede. Jeg kunde naturligvis desuagtet godt overdrage til en udenforstaaende Jurist eller Tekniker at foranstalte en Undersøgelse, men jeg var — som de ærede Medlemmer maaske vil erindre fra mine Udtalelser under en Debat i dette høje Ting i Sommeren 1937 — oprindelig imod en saadan Undersøgelse, der kun kunde skabe Uro og Vanskeligheder i Søfartskontorets Arbejdsforhold. Rent faktisk har denne Sag gennem lange Tider skabt megen Uro, og det har kun gennem et intensivt Arbejde og forskellige Omlægninger været muligt paa ny at tilvejebringe de gode Arbejdsforhold, som er nødvendige, naar Søfartserhvervet skal betjenes paa tilfredsstillende Maade.

En anden Grund til min Betænkkelighed ved at iværksætte en Undersøgelse var, at jeg med det Kendskab, jeg i den seneste Tid havde erhvervet til Kontorchef Kroghs Forhold og hans Vanskeligheder ved at gaa ind i et tilfredsstillende dagligt Samarbejde, var nogenlunde klar over, at en Undersøgelse med ret stor Sikkerhed maatte føre til, at Kontorchef Krogh maatte trække sig tilbage som Kontorchef. En Undersøgelse maatte — hvilket ogsaa skete — efter min Opfattelse med Nødvendighed understrege begaaede Fejl og tilstedeværende Svagheder og maatte dernæst nødvendigvis fremkalde og uddybe de allerede eksisterende Modsætningsforhold mellem Kontorchefen og forskellige af de Tjenestemænd i Ministeriet og Ministeriets Institutioner, med hvilke han skulde samarbejde.

Kontorchef Krogh fastholdt imidlertid, til Trods for at baade jeg og andre indtrængende raadede ham til at lade disse Tanker fare og søgte at lette ham Tilbage-toget mest muligt, sit Ønske om, at Sagen skulde føres igennem til den bitre Ende. Jeg anmodede derfor den 24. Juni 1937 Rigsadvokat Pihl om til Brug for mig at ville foretage en Undersøgelse angaaende Ledelsen af Handelsministeriets Søfartskontor med specielt Henblik paa den i Vinteren 1937 foreliggende Issituation.